

(σελ.92-93)

[...] Όταν έφτανα στην αλέα του Πύργου, ήμουν σίγουρη ότι κάποιος μου είχε δώσει ραντεβού κάπου εκεί και ότι θα ήταν για μένα ένα καινούριο ξεκίνημα. Υπάρχει ένας δρόμος, λίγο πιο πάνω, όπου θα 'θελα πολύ να ξαναπάω κάποια μέρα. Αυτόν τον δρόμο είχα πάρει εκείνο το πρωί. Εκεί πρέπει να'ταν το ραντεβού. Αλλά δεν ήξερα τον αριθμό της πολυκατοικίας. Καμία σημασία. Περίμενα ένα σημάδι, που θα μου τον έδειχνε. Στο βάθος ήταν ο ουρανός, θαρρείς κι ο δρόμος οδηγούσε στο χείλος ενός γκρεμού. Προχωρούσα μ' εκείνη την αίσθηση αλαφράδας που σε πιάνει καμιά φορά στα όνειρα. Δε φοβάσαι πια τίποτα, όλοι οι κίνδυνοι είναι αστείοι. Κι αν τα πράγματα πάρουν άσχημη τροπή, δεν έχεις παρά να ξυπνήσεις. Τίποτα δε σε νικά. Περπατούσα, ανυπομονώντας να φτάσω στο τέλος, εκεί όπου ήταν μόνο το γαλάζιο του ουρανού και το κενό. Ποιά λέξη θα μπορούσε να εκφράσει την πνευματική μου κατάσταση; Το λεξιλόγιό μου είναι πολύ φτωχό. Μέθη; Ενθουσιασμός; Έκσταση; Εν πάσει περιπτώσει αυτός ο δρόμος μου ήταν οικείος. Είχα την αίσθηση ότι κάποτε τον είχα ξαναπάρει. Σε λίγο θα'φτανα στην άκρη του γκρεμού και θα'πεφτα στο κενό. Τι ευτυχία να πλανιέμαι στον αέρα και να νιώσω επιτέλους αυτή την έλλειψη βαρύτητας που πάντα έψαχνα! Θυμάμαι τόσο καθαρά εκείνο το πρωί, εκείνον τον δρόμο και τον ουρανό στο βάθος...[...]